

rodní písni, a to nejen slovanské, nýbrž (v době svého působení v Oděse) i u kmenů kavkazských. Ve svých literárních pracích všiml si Bogišić všech slovanských národů: českým poměrům na př. věnována je disertace (na základě které dosáhl doktorátu filosofie v Giessách), v níž rozebrány jsou příčiny porážek německých vojsk v husitských válkách.

Bogišić byl členem mnoha učených společností, mezi jinými též České akademie a Král. čes. společnosti nauk a byl v písemném styku se všemi předními slovanskými učiteli. Pro jeho životní dílo náleží mu jak v dějinách nauky právní, tak i v slavistice místo jedno z nejčestnějších.

Veselý.

Ze sněmoven. Poslanecká sněmovna projednala na základě zprávy výboru rozpočtového (t. 2760) a schválila dne 1. prosince 1934 státní rozpočet a finanční zákon na r. 1935.

Dne 6. a 11. prosince přijala poslanecká sněmovna unifikační osnovu zákona o umořování listin (t. 2771) a osnovu zákona, kterým se mění a doplňují ustanovení zákonů o občanském řízení soudním, řízení exekucním a o řízení nesporném (t. 2767), jehož účelem jest, aby výhody pro procesy před soudy pracovními byly zachovány pro Slovensko a Podkarpatskou Rus jako pro země t. zv. historické. Obě osnovy byly přijaty ve znění shodném s předchozím usnesením senátu.

Vláda předložila sněmovně úmluvu s Rumunskem o úpravě pohledávek ve starých korunách rakousko-uherských, podepsanou v Bukurešti dne 5. prosince 1930 (t. 2762) a osnovu zákona, kterým se tato úmluva provádí pro obor soukromého práva československého (t. 2763).

V senátě byl podán vládní návrh (t. 1376) zákona, jímž se mění některá ustanovení zákona o vojenském kázeňském a kárném právu, jakož i o odnětí vojenské hodnosti a přeložení do výslužby řízením správním, kterým má býti na základě zkušeností nabytých opraven zákon č. 154/1923 a č. 55/1927, pokud se týče zákon platový. Senát projednává dále vládní návrh zákona o splátkových obchodech (t. 1378), jenž má v podstatě na zásadách zákona č. 70/1896 ř. z. provést jednotnou úpravu těchto obchodů se zřetelem ku dnešním hospodářským poměrům a k osnově nového občanského zákoníka, připraveného superrevisní komisí pro občanské právo při ministerstvu spravedlnosti.

Podobné národohospodářské odůvodnění má vládní osnova zákona o zákazu přídavků při prodeji zboží neb provádění výkonů (t. sen. 1379), která má chrániti reelní obchod i konsumentstvo před nereelní soutěží.

Unifikaci a kodifikaci předpisů o jízdě motorovými vozidly má přinést zákon o jízdě motorovými vozidly, který právě projednává plenum senátu (t. 1389).

V poslanecké sněmovně podal posl. Windirsch a druzi interpelaci ministru spravedlnosti, že nejvyšší soud rozhodnutím ze dne 2. června 1934, č. Rv I 893/33, zrušil ochranu majetku venkovského

obyvatelstva (týká se přímého uplatnění nároku na knihovní vklad vůči knihovnímu vlastníku se strany nabyvatele, na kterého přešla nemovitost po několikerém převodu mimoknihovním — t. 2766/VI). V téže sněmovně posl. Stenzl a dr. interpelují vládu o zřízení daňových soudů (t. 2766/VII). Ř.

K extradici Dr. Paveliče a Evžena Kvaterníka z Itálie do Francie v souvislosti s atentátem na jugoslávského krále Alexandra I.-Sjednotitele v Marseille byly v našem i cizozemském denním tisku připojovány komentáře, jež mnohdy svědčily o neznalosti zásad vydávacího práva. Totéž platí i o vydání podplukovníka Ivana Perčeviče z Rakouska do Francie. O podstatě t. zv. belgické atentátní doložky byla zmínka již v minulém sešitě Právnicku (str. 673 tohoto ročníku). Tu budiž poukázáno ještě k předpisům, podle nichž se řeší shora citované konkrétní extradiční případy.

Vydávací styk mezi Itálií a Francií jest upraven úmluvou z 12. května 1870 o vydávání zločinců, která ve čl. 3 stanoví jen, že politické trestné činy jsou ze smlouvy vyňaty (*les crimes et delits politiques sont exceptés de la présente convention*). Atentátní doložka se v této úmluvě nevyskytuje. Mezi oběma státy byla později sjednána ještě extradiční smlouva z 28. září 1896, týkající se Tunisu, která ve čl. 5, odst. 2 výslovně obsahuje i atentátní doložku, avšak této smlouvy nelze použítí přímo na extradiční věc Paveličovu a Kvaterníkovu, neboť jí upravuje se výlučně jen italský a francouzský extradiční styk s Tunisem.

Podle vyhlášky z 5. března 1921, č. 238 BGBl. zůstala mezi Rakouskem a Francií v platnosti státní smlouva ze 13. listopadu 1855 o vydávání zločinců (č. 12/1856 ř. z.) s doplňkem z 12. února 1869 (č. 56/1869 ř. z.). Tato smlouva rovněž neobsahuje atentátní doložky, kterou by byla dána povinnost vydati královraha neb účastníka kralovraždy, byť šlo jinak o čin politický nebo s ním souvislý. O deliktech politických se tato smlouva vůbec nezmiňuje.

To jsou předpisy s m l u v n í, mezistátní.

Pokud jde o z á k o n n é vnitrostátní vydávací právo, platné v Itálii, stanoví čl. 13 ital. tr. zák. (1930), že podmínky extradice se řídí za prvé italským trestním zákonem, za druhé extradiční smlouvou a za třetí mezinárodní zvyklostí (*dagli usi internazionali*). Vydání lze povolit i mimo smluvní povinnost, pokud smlouva je nezakazuje. (*L'estradizione può essere concessa od offerta, anche per reati non preveduti nelle convenzioni internazionali, purché queste non ne facciano espresso divieto.*)

Zákonné vydávací právo rakouské je dotud shodné s československým. Nezakazuje vydání pro politické trestné činy, ale neobsahuje ani atentátní doložky. § 41 rak. trest. zák. (1852) nařizuje řídit se extradiční smlouvou, je-li s tím kterým státem sjednána. Proto v kladném případě je zákonné vydávací právo pramenem jen podpurným a je nutno užítí speciálních ustanovení smluvních, které jsou součástí právního řádu rakouského (rozh. 2095 víd. sb.).

Z citovaných předpisů plyne, že zákonné vydávací právo i t a l-